

lægge megen Vægt paa de Anskuelse, der maatte fremsættes derimod eller derom fra forskjellige Sider, og som maatte vinde større Tilslutning, saa strækker dette sig dog ikke saavidt, at jeg skulde kunne tænke mig, at et Lovforslag, der blev fuldstændig omformet, skulde kunne finde Tilslutning fra min Side. Dette vilde nu gjælde ganske i Almindelighed, og jeg vilde dermed betragte en saadan Sag som færdig. Men det maa dog i en forhøjet Grad gjælde med Hensyn til et Lovforslag som det her foreliggende. Hvorvel jeg nemlig ingenlunde vil opstille den Sætning, at der skulde ligge noget absolut Bindende enten for Ministeriet eller for Rigsdagen i de Afgjørelser og Afstemninger, der have fundet Sted i den nu afholdte Kirkecommission, saa vil det dog vistnok fra alle Sider erkendes, naar man tager Hensyn til hele den historiske Udviklingsgang og til Tilblivelsen af denne Kirkecommission samt dernæst ogsaa til den hele Proces i selve Kirkecommissionen — hvad der navnlig nys blev bestemt fremhævet af det ærede Medlem (Ploug), der sidder foran den Taler, til hvem jeg nærmest hidtil har henvendt Ordet — og til den Grundighed, hvormed den hele Forhandling i samme er ført, og som har ledet til de Resultater, der nu foreligge, — jeg siger, at det da vil erkendes, at man ikke let bør gaae hen og stille Sagen paa et heelt andet Standpunkt end det, hvortil engang den overveiede Deel af den nævnte Commission har sluttet sig. Det lader sig nemlig, naar man seer hen til, hvilke Medlemmer der har sluttet sig sammen om et Forslag som det nærværende, ikke nægte, at man ved at have en Tilslutning fra disses Side virkelig kan have i en ikke ringe Grad, om ikke Forvisning om, saa dog Sandsynlighed for, at et saadant Forslag vil være egnet til omkring i Landet at virke i heldig Retning og paa en saadan Maade, at det vil blive paaskjennet. Forsaavidt der altsaa skulde være Tale om en heelt Omformning af Forslaget, og navnlig forsaauidt denne skulde gaae i den Retning, som det forekommer mig, at det ærede Medlem (Hasle) antydede, i hvilken Retning der ogsaa har foreligget i Kirkecommissionen Forslag, saa vil jeg for mit

Bedkommende strax sige, at jeg saameget mindre vilde kunne gaae ind paa en saadan, som det er min inderste Overbeviisning, at dette netop meget snart vilde skabe en høj Grad af utilfredsstillet Følelse og af meget lidet ønskelige Bevægelser omkring i Menighedene. — Det lader sig aldeles ikke gjøre at sammenligne Forholdene hos os med Forholdene, saaledes som de have fundet Sted i Slesvig, og det af mange Grunde, men ganske vist meest af den, der blev nævnt af den ærede Taler, til hvem jeg for et Dieblis siden sigtede (Ploug). Naar man forestiller sig Forholdene, saaledes som de ere her i Landet, og da tænker sig Sagen ordnet saaledes, at det skulde beroe paa den enkelte værende Minister at udtage af den hele Masse af Ansøgere tre, som forelægges den ledige Menighed, saa vil det indsees, at den meget let og med virkelig Følelse kunde gjøre gjældende, at det dog var at give den Steen istedetfor Brod, og at det var Noget, som den paa ingen Maade kunde være tilfreds med, ligesom man meget snart vilde underlægge Ministeriet ganske andre Hensigter end dem, som i Virkeligheden turde formodes at have været afgjørende for det. — Det Medlem af Kirkecommissionen, som fremsatte et Forslag, der gik i den Retning, havde vistnok ogsaa Følelsen heraf og søgte derfor at hjælpe derpaa ved at tilføie, at man dog skulde kunne undgaae den saaledes foreskrevne Fremgangsmaade, naar fire Femtedele af Menighedens Medlemmer, inden det kom til Anvendelsen af denne, androg hos vedkommende Minister paa at faae en enkelt bestemt Mand udnævnt. I saa Fald skulde det vel ikke dermed være givet, hvem der skulde udnævnes — thi, som før omtalt, Ingen er endnu falden paa, at Sleertallet uden videre skulde designere, hvem der skulde vælges — men saa kunde Regjeringen vælge, for at bruge dette Udtryk, den udpegede Mand og dermed lade hele den øvrige foreskrevne Fremgangsmaade falde bort. Dette Sidste kunde nu forsaauidt synes at være et temmelig uskyldigt Forslag. Men, foruden at det dog saae heelt besynderligt ud, at man først foreskrev en vis Fremgangsmaade, for saa dernæst, saa at sige, at slaae den ihjel ved at bestemme, at man kunde bevirke den hele